

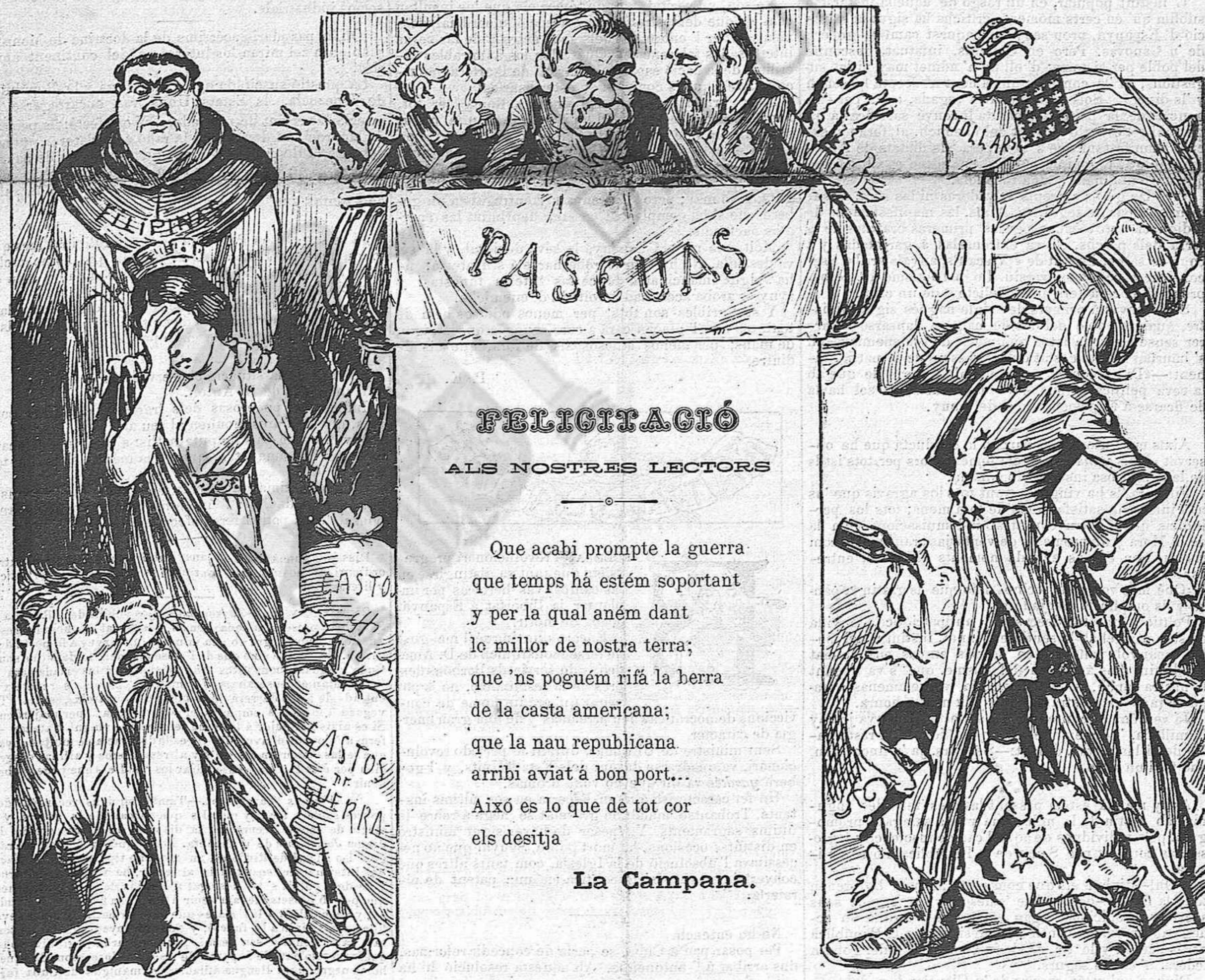
LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRICCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA CAIXA DELS SOLDATS

De la Professora y alumnes del COLEGI LLIURE de la Barceloneta, carrer de Sant Antoni, 63, 1.ª reberem una participació de valor 5 pessetas en lo número 8,364 de la Loteria nacional, sorteig del 23 de Desembre de aquest any.

Pessetas.

Socorro al soldat Mateu Brañé Mire, del regiment de la Reyna núm. 2 (Cuba), inútil á conseqüència de una ferida al costat dret rebuda en l' acció de Bermejor y unes febres que vé patint.—Viu: Carrer de Sant Bertran, 6, 4. ^a 1. ^a	40
Socorro al soldat Joseph H. Ardieta del regiment de Vergara, núm. 8: inútil per malalt de tisis pulmonar.—Viu: Carrer Major, 68.—Gracia.....	25
	65
Existencia en caixa á 19 Desembre.....	3,576'57
Existencia avuy.....	3,511'57

LOS ENEMICHS D' ESPANYA

I desde bon principi, davant de las exigencies dels baladrius dels Estats Units, lo govern espanyol s' hagués quadrat, resolt á anar, com vulgarment se diu, á Roma per tot, probablement á horas d' ara ja estaríam llistos.

En altres ocasions aixís s' havia fet, y sempre ab èxit. La nació nort-americana metalisada fins al moll dels ossos, sols se mostra insolent ab els que s' humillan. Té molt per perdre, y s' ho estima massa per exposar-ho tantament als atzars, als contratemps y als estragos de una guerra. Los yankees senten horror á las ferides á la butxaca. Y de una guerra lo primer que se'n resent es el negoci.

L' instant popular, en un rasgo de aquella inspiració sublim qu'en certs moments crítichs ha sigut la salvació d'Espanya, prou senyalava aquest camí al govern de'n Cánovas. Pero en Cánovas, infatuat, desconfia del poble per sistema: d' ell no n' admet mai ni las sugestions, ni 'ls consells: únicament n' accepta la sanch y 'ls diners... Sols una que altra vegada, quan per exigències de la política menuda li convé sacrificiar a un general rellevantlo davant del enemic, al ferho s' excusa manifestant que s' atempera als dictats de l' opinió pública. La opinió pública per ell no es altra cosa que un renta-mans y una toballola.

Pero les grans corrents salvadores ni las sent, ni serà mai capás de seguirlas. Aixís, las manifestacions de indignació provocades per las primeras bravatas de la terra dels porchs, ell va enfrenarlas á garrotadas y á cops de sabre. Lo crit de «Visca Espanya!» arribá á ser considerat com á subversiu. Lo patriotisme exacerbat prengué 'ls caràcters de un delicte ó de un crim.

Si Cánovas á primers del segle hagués sigut ministre, quan lo poble del dos de maig va llansarse al carrer sense medir la forsa ni l' poder de sos enemichs, ell s' hauria posat al costat dels invassors de la patria, diuent: «Duro, contra esa canalla!», cregut de que ab la seva política y ab la seva diplomacia, ell sol havia de ficarse á Napoleón dintre del puny.

Aixís ens autorisa á creur-ho la conducta que ha observat ab els yankees, ab els fomentadors per tots istils de la desastrosa insurrecció cubana.

Fins ara 'ls ha vingut pagant tots los agravis que 'ns han inferit ab satisfaccions de tota mena; tots los perjudicis que 'ns han causat ab indemniscions com la de'n Mora y ab promeses de ventatjas arancelarias com las que fins en los actuals moments els deixa entreveure.

¿Qué mes volen els tocinos sino que 'ls gratin la panya y 'ls omplin la menjadora?

Política funesta, descastada, antipatriòtica, renyida de soca y arrel ab lo sentiment innat, instintiu del poble espanyol; política que de pas en pas ens ha anat condonant fins á la boca del abisme, que s' va tragant la nostra sanch, la nostra hisenda, y que amenassa trigar també la nostra dignitat y la nostra honra.

Ja veurém que'n queda de aquesta Espanya jamay humillada, l dia en que l' gran politich de la restauració deixi las cartas, diuent: «Senyors, ja n' tinch prou: que talli un altre.

Aixís mateix estém passant las mes 'terribles anguiñas ab motiu de la miléssima y una saragata promoguda pels individuos de aquell cau de insolencias y grosseras coneugut per Senat de la República nort-americana.

—Oh!—diuen els que com en Cánovas s' ho prenen tot á la fresca—deixe que s' desganyitin, que 'ls seus acorts y resolucions, sigan els que s' vulguin, no poden causar estat, mentres lo president de la República no 'ls accepti, y lo qu' es de'n Cleveland y del govern federal n' estém segurs.

Diuen qu' estan segurs de'n Cleveland y del go-

bern federal: y encare que fos aixís que estan segurs també del nou president que dintre de pochs mesos te de sustituirlo, y que desd' ara ha ofert ja un lloc important en lo ministeri al energúmeno Sherman, enemic declarat de la nació espanyola?

Pero ni del mateix Cleveland ni del govern federal hi ha que fier per mes que digan. Sense necessitat de acceptar y suscriure las intemperancies dels senadors iqué han fet fins ara en obsequi d' Espanya?

Los Estats Units en massa estan convertits desde que comensà la guerra á Cuba en un foco permanent de conspiració, y res ha fet en Cleveland per evitarlo.

Allá s' han emés bonos de la república mambís per comprar l' apoyo decidit de senadors y diputats en contra d' Espanya, y cap resolució han pres los poders federals contra una estafa semblant y un atach de mal gènero á una nació amiga.

Dels Estats Units surten cada dia expedicions d' armas y material de guerra, que arriban á Cuba ab tota seguretat, sense que 'ls poders federals hajen fet més que ridícules parodias de persecució, sense cap efecte positiu.

En los Estats Units s' ha obert públicament una recluta voluntaria pera nutrit las mermadas filas dels insurectos, y 'ls poders federals, en qui en Cánovas confia, per ara s' ho miran com si vejessen ploure.

Hi ha mes encare. ¿No han sortit dels poders federals las gestions destinadas á enfrenar las energías del general Weyler? ¿No ha sostingut los poders federals la protecció á determinats presoners insurectos que havian de sufrir lo rigor de las lleys de guerra? Y aquell consul general de l' Habana, aquell famós general Lee, confident reconegut de'n Maceo i qui va nombrarlo: 'ls senadors baladrius que 'ns insultan ó l' govern de'n Cleveland que ven á n' en Cánovas la séva protecció?

La ceguera del govern espanyol raya ja en imbecilitat. Se necessita haver perdut lo seny y alguna cosa mes per no veure ahont se troben los mes terribles enemichs d' Espanya.

No son, en veritat, tant de temer els que 'ns insultan com els que demostraren certa correcció superficial, desmentida per l' enormitat dels seus actes y de las seves interessades tolerancies. ¿Qué valen los admirables sacrificis de la nació espanyola davant de l' artera política yankee, que s' complau en esterilizarlos?

En un principi, anant resultament á Roma per tot, hauriam pogut salvarnos. Lo pitjor que hauria pogut succeir era que una malaltia crònica se convertís en aguda, y ja se sab que aquest estat patològic no dura més: ó la mort ó la salvació dintre de un plasso breu.

Avuy, l' amenassa de una guerra n' troba no decayuts, aixó may; pero sí extenuats y entregats á un govern que s' ha complascut en anar deprimit las energies nacionals.

Molt cara pagará Espanya la séva docilitat, y la séva dessidia. No ha volgut governar-se á si mateixa; no ha volgut emancipar-se de certas tutelas funestas, y avuy se troba acorralada, voltada d' enemichs.

Y si terribles son tots, per menos odiosos hem de tenir als que l' atacan cara á cara, que als que la lligan de mans; per menos odiosos als de fora, que als de dintre.

P. K.

ECERRA, 'l revolucionari progre-
ssista que tant va distingir en
las campanyas heroïcas per im-
plantar la llibertat á Espanya,
acaba de morir.

Encare que tingué l' mal gust de ferse monàrquich de D. Amadeo, y de servir als Borbóns després de la restauració, no's pot negar qu' era un home de con-
viccions democràtiques ben arrelades y de una gran ener-
gia de caràcter.

Sent ministre de Ultramar, durant lo període revolucionari, va quadrarse davant dels Estats Units, y l' govern yankee va dir que no volia bromas.

Un fet caracterista á n' en Bécerra en sos últims instants. Trobant malalt de gravetat se negà á rebre 'ls últims sagaments. Y á pesar de haver sigut ministre en distintas ocasions, ha mort pobre. Senyal que no necessitava l' absolució de la Iglesia, com tants altres que converteixen sa posició política en una patent de pi-
rateria.

No ho entenç.

Per posar pau á Cuba, se parla de concedir reformas, fins arribar á l' autonomia. Ab aquesta resolució hi ha qui's figura desarmar á la immensa majoria dels insu-

rrectes. Tal vegada siga cert: no ho juraríam; pero si ho vos consti que ho celebraríam ab tota l' ànima.

* *

Traslademnos ara á Filipinas.

Es un fet que no admés dutes que la insurrecció de aquell país ha tingut per móbil principal l' animadversió que inspiran las ordres religiosas als indígenas.

¿Hi hauria, donchs, res mes natural per desarmar á la gran majoria dels insurectos, que expulsar als francesos dels païs?

¿Per què si aixís pot conseguirse la pau, s' han de mantenir en peu las causes de la guerra?

¿Per què lo que s' fassi per Cuba, no s' ha de fer també per Filipinas?

Un parafet de *El Motín*:

«La situació vergonyosa en qu' estém, hasta 'ns priva de poder respondre als que 'ns preguntan:—«Y donchs vostés ¿qué fan?»

»Perque ni 'ls mateixos monàrquichs s' explican el perque no 'ls hem tret á puntadas de peu. Es veritat qu' ells no han pogut ni poden fer mes perque vingu la República.

»Pero nosaltres, res: volém que 'ns la portin á casa, sota talem, y ab lo programa y 'l jefe de la devoció de cada hú. Y sino, res.»

Totas las extremituts dels tocinaires en contra d' Espanya, son degudas á que 'ls laborants mambissos van tenir l' habilitat d' ensarronarlos, colocant entre 'ls senadors, diputats y polítichs mes escandalosos, grans sumas de bonos á pagar el dia que sigui un fet l' independència de l' illa de Cuba.

Y ara s' troban ab que aquest paper no val un pito; pero esperan que ajudant als insurectos ab tota la forsa dels seus pulmons, al últim els proporcionarà una gran fortuna.

Vels'hi aquí tot explicat.

En la empresa criminal dels tigres de la manigua, 'ls tocinaires que baladrejan han acceptat lo caràcter de socios industrials.

¡Oh 'ls partidaris acérrius de la doctrina de Monroe, y ab qui zel miran los interessos del continent americà! ...

La qüestió suscitada entre Inglaterra y la República de Venezuela, 'ls Estats Units van encarregarse de arreglarla servint de mediadors. Y en efecte: 'ls paisans de Monroe han donat tota la rahó á Inglaterra, y han deixat á la República venezolana ab un pam de nas.

Després de aixó l' oncle Sam y Jhon Bull se'n aniran á apurar unes quantas ampollas de gin á la salut dels tontos que s' fiuin d' ells.

Ja se sab qu' en Polavieja no fará á Filipinas mes que lo que feya en Blanco. Aixís contan que ho ha declarat y aixís mateix ho revela algun periódich qu' està en situació de saberlo.

—Llavors—se dirà—¿á qué rellevar al general Blanco? ¿A que desautorisar-lo davant de un enemic alsat en armas en contra de la mare patria?

* *

Misteris de la situació conservadora.

Humoradas de D. Anton.

Influencias poderosas dels frares y de alguna cosa mes, que 'ls frares mouhen al seu arbitre.

Vivim en un país de putxinets: s' han anat colocant certs cordills amagats, y quan una ma invisible tira, tothom balla.

Quina llàstima que 'l país no exigeixi las responsabilitats degudas, per l' únic me li ab que aquestes responsabilitats poden ferse efectivas!

Dissapte vinent dia 2 de janer publicarem lo número extraordinari de costüm, que contindrà escullits traballs artístichs y literaris.

CARTAS DE FORA.—Tarragona.—Los vehins de la Rambla de Sant Joan presencian cada demati, á una mateixa hora la gresca que fa un home negre ab una minyona de servei á la porta de l' escaleta. No sembla sino que de l' ausència dels soldats que son a'n aprofan els ensotanats. La mateixa broma 's repeteix á entrada de fosch darrera de la porta de la mateixa escaleta. Si es aixís pot pujar á la trona sempre que vulgui y atacar de ferm al «joveant d' avuy dia qu' es la desgracia de moltas noyes; que se les emportan als balls y altres puestos y allí las desgraciyan per tota la vida, sense mirar los resultats que poden sobrevenir.»

Vinyols (Tarragona).—També aquí ns recordém dels pobres soldats ferits y malalts que tornan de la guerra, y al efecte de reunir recursos s' ha disposat la representació del drama *Juan José de'n Dicenta*. Pero ¡qué havém fet, borrons! Lo vicari de Riudoms, un xato, ab tipus de yankee flach, que interinament substitueix al rector, ha vingut á visitarnos y desde l' púlpit s' ha desfogat á la mida del seu gust, diuent que per 15 pessetas feyan venir á una dona flamenca ó munda, y aconsellant á les mares que no permetin que las seves filles assisteixin á la funció, y fins extranyant que las autoritats hajan donat lo seu permís per celebrarla. ¡Agrahits poden quedar los soldats de la patria de les bones intencions de aquest home negre, qual llengua afilada á la manigua de Cuba faria mes estragos que un matxete!

RECONEXEMENTS

(Entre l' Nort-Amèrica y Espanya)

ORT-AMÈRICA (fincantse precipitadament à la butxaca una botella de rom, per que Espanya no se'n adongui):—Buenas.

ESPAÑA (Ab perfecta indiferència):—Buenas.

AMÈRICA:—Hem de parlar.

ESPAÑA:—¿De què?

AMÈRICA (procurant semblar amable):—D'això de Cuba, dona.... ¿Per que no ha arreglèm amistosament?...

ESPAÑA (aleant el cap, molt sorpresa y accentuant las paraules):—¿Per què no ho arreglèm amistosament?... Aquesta si qu' es bona.... ¿Qu' es lo qu' heu d' arreglar amistosament tú y jo? AMÈRICA:—La qüestió de la guerra.... Lo millor seria que miressim de posarnos d' acord, y d' aquest modo....

ESPAÑA (interrompent y trayentse un relletje de la butxaca):—¿Vens aquest relletje?

AMÈRICA:—Si.... ¿Per què m' ho preguntas?

ESPAÑA:—Tocant à aquest relletje ¿tenim cap necessitat de posarnos d' acord?

AMÈRICA:—Es clar que no! No crech que à ningú, à no ser que sigui un imbecil ó una altra cosa pitjor, se li ocurreixi volgues'hí ficar ab aquesta prenda.

ESPAÑA:—Donchs de la mateixa manera ningú, à no ser que sigui un imbecil ó una altra cosa pitjor, pot tenir la pretensió de ficarse en los assumptos de Cuba.

AMÈRICA (somrient):—Oh, es molt distint! El relletje es tèu...

ESPAÑA:—¿Y Cuba no?

AMÈRICA:—La prova de que no es completament teva, la trobaràs en la mateixa insurrecció. ¿Es teva, y necessitas cuatrilla de soldats perque no se t' escapi?

ESPAÑA (comensant à impacientar-se):—Bé, ja veurás; torna a repetirte que això no son negocis teus.

AMÈRICA (fingint molta dolsura):—Si que ho son, dona. Recòrdat de l' Monrol: *América pels americans*.

ESPAÑA:—Just! Y la Xina pels xinos.... y l' vi pels borratxos.

AMÈRICA (una mica amoscada):—¿Que parlas per mi? (Fent una ese, que en va tracta de dissimular.) Sàpigas que la méva posició es molt sòlida y no toleraré que... (Mudant de tò.) ¿Per què no fem una cosa?

ESPAÑA (comensant à aburrir-se):—Quina, à veure.

AMÈRICA:—Vénme l' isla de Cuba.

ESPAÑA (buscant maquinament una tranca):—Pero què t' has pensat de mi? ¿Que t' figures que hi posat botiga de vendre islas à la menuda?... Cuba no' s' ven.

AMÈRICA:—Mira que te'n daré cent milions de duros.

ESPAÑA:—Ves, vénem à dormir, créume.

AMÈRICA:—Mira que te'n daré doscents milions.

ESPAÑA (posant repentinament à cridar):—¿Vols ferme'l favor de no marejarme més?

AMÈRICA:—¡Ay, noya! Si t' ho prens d' aquesta manera, sí que prompte haurérem acabat.... ¡Tan senzill que seria, ja que no vols vendre, establí'l meu protectorat sobre l' isla!....

ESPAÑA:—¿Y no seria més senzill cuydarte exclusivament dels teus assumptos?

AMÈRICA:—¿Si? Guapo!... Ja t' juro que te'n penedirás d' aquesta arrogància.

ESPAÑA (cantant):

—No me jaga usté reir,
que tengo er labio partio....

AMÈRICA:—Això mateix; ara canta.... Té rahó l' ditxo de la terra: «El Espanyol cuando canta,.... ó rabia.... ó....»

ESPAÑA:—«O no tiene blanca».... ó tracta d' estirar las orellas à algú.

AMÈRICA:—Desde avuy endavant t' arreglarás sola.

ESPAÑA (rihent):—Sí; y fins ara ¿qué hi fet?

AMÈRICA:—No posaré trabas à cap expedició.

ESPAÑA:—Vaya unes novedats!

AMÈRICA:—Autorizaré l' armament de barcos y d' homes.

ESPAÑA:—Lo mateix que fas avuy! Digas si sense la teva descarada protecció, l' insurrecció s' hauria extés d' aquesta manera!....

AMÈRICA (preparant lo tró final):—¿Y si jo t' anticipés que estic disposada à ferne una com un cove?

ESPAÑA:—T' crech capassa de tot.

AMÈRICA:—¿Y si jo t' digués qu' es molt fàcil que un dia d' aquells els Estats-Units reconeguin l' independència de Cuba?

ESPAÑA (à punt de girarli l' esquena):—Yo llavors en justa compensació faré un' altra cosa.

AMÈRICA:—¿Qué faràs?

ESPAÑA:—Si l' Estats-Units reconeixen l' independència de Cuba.... jo reconeixeré l' indecència dels Estats-Units, y en paus.

FANTÀSTICH

EL TURRONAYRE

—Animar-se, caballers, (diu l' home, guarnint la tanca y destapant els caixons davant del públic que passa:) Ojo alerta, que aquí hi ha la col·lecció més variada de richs turrons superiors.... ¡No rodeu més! ¡Animar-se! Aquest es l' acredat turó titulat de *ganga*, fet espès pels municipis que nedan.... entre dos aiguas. Se menjà en els mataderos, seccions de foment y ensanxe, delegacions de consums y comissions de la grava. Aquest també es excellent; es el turó de la marca

Corporacions provincials: té la admetlla tan trinxada y 'l sucre tan blanch y fi, que 's menjà sense adonàrs'en y no ha ocasionat jamay cap indigestió als que l' tractan.

Miréu aquest altre: això es canela veritable. Té per nom *Turró Congrés*, y es tanta la séva fama, que 'ls que l' han probat un cop arriban à fer desgracias per tornarne à provehir desseguida que l' acaben.

Ningú sap dí l' gust que té ni entén ab quinas substancies està fet aquest turró; pero tot el món declara qu' es un néctar celestial, que sòls se comprén menjantne.

Vejeu ara aquest: turró de classe privilegiada y à propòsit solzament per gent de certa importància. Se'n diu *Turró de Ministre*, y es la darrera paraula en el rengló de turrons.

¡No' s' pot dar cosa més magna, més bona pel paladar ni més grata al cos.... y à l' ànima! Tastá això, es escala l' cel, es tenir la glòria à casa.... ¡No' s' ha vist mai ni' s' veurà dolsura més admirable!

Animar-se, caballers, que la méva es la paraula més proveïda del món: hi ha de tot lo que 's demana. Turró de beyato hipòcrita, turró de màngicas amples, turró del Sant pressupost, turró de plets y subastas, turró de fals patriotisme, turró de 'm quedo y embàrcat, y sobre tot ¡sobre tot, lo famós turró de *barra*! lo turó més popular entre 'ls fills de bonas casas.—

Y sense pará un moment, lo xarlatán turronaire segueix pregonant à crits els gèneros de la taula. Tota la gent que ho pot fer s' hi aproxima y n' hi demana, procurant molts provehir per tota la temporada.

Y 'ls que s' ho miran de lluny no es pas que 'ls en faltin ganas, ni que no tinguin instints de llaminé y de golafre. Lo que hi há es que son cobarts ó tous, ó una cosa y altre, y no troben ocasió d' acostar-se al turronayre.

C. GUMÀ.

ELLS Y NOSALTRES

Concís, contundent y tancant en cada concepte una veritat com un temple es l' article que ab aquest mateix títol ha publicat *El Motín de Madrid*. Diu això:

«Innegable es la superioritat dels republicans sobre 'ls monàrquics en tot y per tot.

»Ells prescindeixen de tot pera salvar la monarquia, encare qu' Espanya s' enfonzi; nosaltres no prescindim de res pera salvar à Espanya, derribant à aquella.

»Ells callan y fan lo seu camí; nosaltres cridém y no 'ns sabem moure.

»Ells dominan sent els menys; nosaltres ho sufrim sent els més.

»Ells, fins tenintot tot, diner, poder, forsa, no poden competir ab nosaltres en Comitès.

»Ells no celebren ni un meeting al any; nosaltres molts.

»Ells, impacients y llengers, als sis anys escombraren la revolució; nosaltres, prudents y ab molt seny, portém vintidós anys suportant la monarquia.

»Ells mataren la República quan sosteniam tres guerres; nosaltres creyérem que no s' ha de fer res perque 'n sostenen dos.

»Y hi haurà encare algú, que després d' aquest coteig, s' atreveixi a sostener que no som superiors als monàrquics.... en imbecilitat?»

* *

Y ara, per compte nostre, afegirém que tothom està convençut de la causa verdadera de la impotència dels republicans. *El Motín* ho senyala cada dia; nosaltres estém ja cansats de designar-ho.

Massa banderas, massa divisions, massa exclusivismes. Poca resolució, poch cor en les agrupacions y en los que las dirigien. Poch cor y molt càcul, pero un càcul del gènero tonto, ja que sense profit de cap fracció, ni de cap personalitat determinades, conduceix fatalment à l' esterilisació mes completa de una gran forsa, l' única que podrà salvar à la patria, en los moments difícils qu' estém atravessant.

J.

L' *Tres amics* es un barco pirata que 's dedica à portar contrabando de guerra à las costas cubanas.

Dos crusers de l' armada de aquell país li corrían al darrera, fent veure que 'l perseguian.... pero no van atraparlo, y 'l barco pirata va cumplir 'l seu fet y 'ls dos crusers van tornar-se'n tranquilament à las costas de la República.

Pero ¿vostés creuhen que si l' haguessen volgut alcansar no ho haurien conseguit? No faltava mes.

Sols que de tant en tant es necessari representar la comèdia... comèdia qu' en lo cas present podrà titulase *Cinch amics*.

Tres amics l' barco pirata, y dos els creuers perseguidors.... Tres y dos son cinch.

Una notícia, que demostra que al últim cada hú troba lo que 's mereix.

Al general Lopez Dominguez, conqueridor del terç eñorat ab la guerra de Melilla, l' govern l' ha nombrat ¿qué diríen?

President de la caixa de inútils de la guerra!....

Ara sí que podrém dir que com inútil l' han ficat à la caixa, com si sigués *un mort*.

Sobre allò de l' abdicació del rey de les húngaras, no hi ha res. En Serraillo y demés cap-padres de la boyina que han anat à Venecia ho han fet, no perque abdiqués à n' en Jaumet aquella corona qu' encare s' ha de construir; ho han fet—y així ho han manifestat—pera exposarli l' *estat floreixent* à que arribat l' organització del partit.

Y no ho duptin, aquest estat *floreixent* ó *florit* es degut al entusiasme que ha causat en las filas carunculades, l' escapatoria de D. Elvira.

Per lo demés en Jaumet tindrà d' espinyar-se'l.

En vista de que l' Elvireta es una minyona de tanta empresa, l' dia que se li mori l' pare, l' carlistas han determinat nombrarla *quefa*.

Los fusionistes diuhen ara qu' estan en condicions d' encarregar-se del poder à qualsevol hora, puig tenen solucions nacionals per tots los conflictes y problemes pendents.

Jo crech que tenen això y alguna cosa mes. Tenen, sobre-tot, una gana que 'ls alsa.

Durant l' última saragata senadoresca promoguda per la proposició Camerón ó Camaleón, los fondos públics dels Estats Units van baixar sis enters.

Ja ho veuhen: molts crits, moltes amenassas, y per fi de comptes molt canguelo.

Aquests valents de camama 's coneixen desseguida. Es tant fort la contracció del seu llombrigo al arronse que per efecte del mateix moviment hasta se 'ls arronça la butxaca.

Un tal Frías ó Trías, de professió Mossén y catedràtic de Dret canònic de la Habana se'n ha anat à la manigua ab els mambissos.

Sens dupte's proposa explicarlos las prescripcions del Concili de Trento.

Item més: son en un gran número 'ls reverendos indígenas y mestissos de Filipinas, tots ells deixaibles de la frarada, que deixant lo Sant Cristo y 'l sal-passar, pel punyal y 'l fusell, se'n han anat també ab els insecretes.

Gran serà, si vostés volen, la influència que tenen els frares en aquell país; pero confessin que 'ls honran molt els seus deixaibles predilectes.

Ab tants frares per un costat y tants capellans ab trabuch per l' altra, molt serà que à la pobre Espanya no acabin per rómpreli la crisma.

Del Senat y del Congrés, als Estats Units ne diuhen las *Càmaras*.

Me sembla que ab molta mes rahó que aquí à Espanya n' haurfan de dir las *corts*.

¡Perque, cuidado si n' hi ha de tocinos!....

En Moret, trobantse à Valencia ha pronunciat un discurs, declarantse progressista de l' antigua escola.

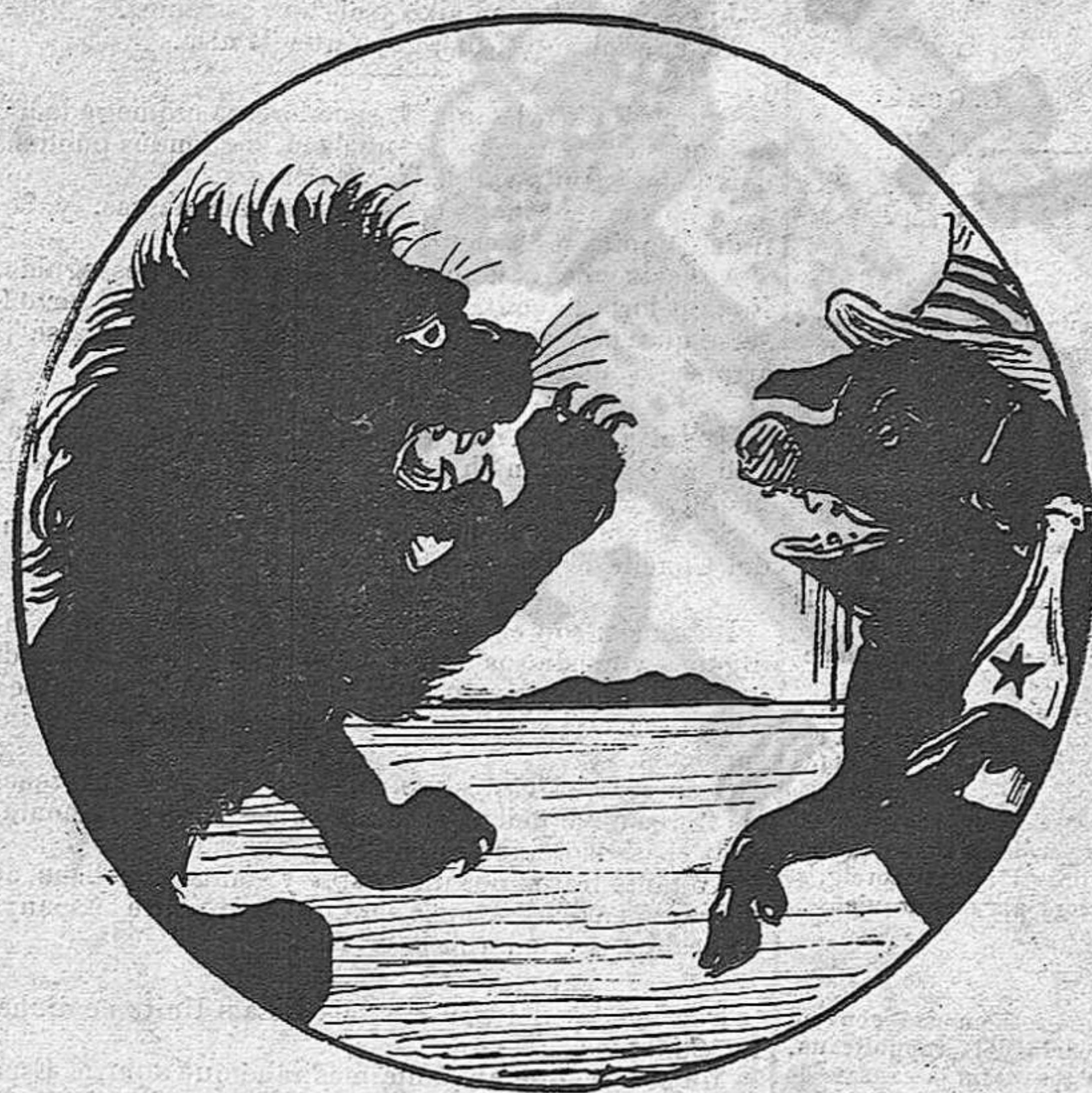
Tant es això que ha parlat mal dels frares y dels jesuïtes, y ha manifestat que 'l partit liberal se'n anirà allà ahont senti tocar l' himne de Riego.

Desde aquí se 'm figura la ganyota que haurà fet en Sagasta, al enterarse de las declaracions del súuloch-tinent.

DE FORA CASA

Qui s' havia de figurar que Rochefort cap á las sevas vellesas s' havia de tornar amich dels tigres y dels tocinos!

Molt gruny el porch; pero potsé'l lleó traurá la grapa.

Perque encare que l' home del tupé guarda sediments progressistas dintre del cos, no convé remoure'l. Quan se li agitan, se li tornan agres.

El pendres las insolencias yankees á la fresca 6 á la calenta, es qüestió de temperaments.

—Sí senyor: l' any 1896 y la paciencia dels espanyols.

El *Laurada*, aquell vapor filibuster que durant tan de temps ha estat al servei dels mambissons, proveint los d' armas y municions, devia anar á Valencia á varregar taronjas.

Pero *maranjas!*

Lo mateix gobern yankee s' ha horripilat de aquest excés de barra, y ha fet entendre al capitá del barco pirata qu' ell no responia dels resultats que poguessin sobrevenir.

Tenim donchs que 'l *Laurada* ha fondejat á... la *lluna de Valencia*.

Mes val aixís.

Someto als teólechs la resolució de la qüestió següent: «Si Espanya sucumbeix, per la seva paciencia y [per] la seva resignació inagotable, mereixerà la gloria del Cel.»

Y 'm fundo en dos motius per opinarlo aixís: —Primer: perque haurá suportat las insolencias dels tocinaires, y segón: perque haurá suportat la patxorra del ex-Mónstru.

Vels'hi aquí una noticia curiosa:

«Lo Chá de Persia ha suprimit lo *puesto* de president del Consell de ministres, considerantlo inútil.

En Navarro Reverter pot preguntar á n' en Cánovas:

—Ché: ¿qué te'n sembla de lo que ha fet el Chá?

Pero vaja, s' ha de reconeixer qu' entre Persia y Espanya hi ha alguna diferencia.

Perque vostés mirins'ho bé, y trobarán que lo que á Persia es inútil, á Espanya es... perjudicial.

A L' INSERTAT EN L' PENULTIM NUMERO

- 1.º XARADA.—Te-o-dora.
- 2.º CONVERSA.—Rita.
- 3.º FUGA DE CONSONANTS.—La casa pairal.
- 4.º LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Pierola.
- 5.º GEROGLIFIC.—En cap cap cab lo que cab en el meu cap.

Han endavatin totas las solucions, los ciutadans P. Mirosa A. del Payol y Filibert Dallonsas; n' han endavindades 4. Pepet de l' Ala, Paquito S. L., Un Fantasma de Premiá y J. M. T. 3, Xiribit y Un Tranquill; 2. Pau Piú Piú y Un aprenent y 1 no més N. Miaron y Un Noy de Gayá.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Paquito, S. L., Pepet del Ala, Mariano R. y S., J. Tallada Casas, Tap de Suro Vilafranqui, F. Llenas Viós, Pam Pum Pum, F. T. B., J. Caneillas, Un Ferre, J. Casanovas, Ricart Pujo, Noy de Vilasar, Ramell d' Ortigas, Un Olot, Just Jeremias, J. Ténorio, Un Butiflé, G. Martínez, Fidel Delfí, Un Mula-to, La Loca, E. Gascon, J. Solta C., Pau de la Vall, Amich dels auells, Perico Tenerife, M. P. G. Orelav, Xech, y Chelin:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans F. B. y J. R., Fantasma de Reus, Ricardo Angue-la, Ray de Gorch, E. Revolto, Ayga Florida, F. Mas Abril, Felions Petit, Escola Vilafranqui, M. Fernandez, J. Aubert M., J. Gall, J. Romans, Crach, A. Rosés y M., J. Moret de Gracia, J. Fernandez y Pi, L' home dels nassos, H. Vilá M., R. Boadella, J. Llopard y B., M. Fernandez, J. F. B., B. Morera y Elias, I. Cardús de B., y J. Sallent:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadans A. i M. Dols: Va be.—Ll. G. Salvador: Procurarem insertar-lo.—Pau Pi: Gracias per l' envio del periódich.—Amadeo: Ho aproveitado.—Lluquet: Idem.—J. Rossell: Resulta una mica grotesch: lo cómic ens agrada; pero dintre de lo natural.—A. Llmoner: Gracias per la remesa: va bé.—E. J. I. H.: Es fluxiet.—M. Passiello: necessita arreglar-se.—K. Dernera: No 's pot insertar: lo lector no ho entendria.—Anton del Singlot: Lo sonet va be: l' altra composició s' hauria de arreglar.—Felix Cana: Es fluxi.—J. C. Montañe: Es molt incorrecte.—A. Pribol: Del mateix mal adoleix la seva composició.—Mayet: Va molt bé: gracias.—G. Raresa: Mirarem de aprofitar alguna cosa.—B. Nani: Ara està bé.—Ferran Caneillas: Es fluxia.—S. Borruy y Soler: Està plena de grops: no te la facilitat de dicció que seria de distjar.—A. Rosés: Lo que 'ns envia: es afanat: con que 'cuidat! que l' agararan.—Pepet de Vilafranca: Procurarem aprofitarla.—E. Pausas R.: Idem.—Arcadi Priu: No va.—J. Santamaría V.: Tampoch.—Salvador Bonavia: Queda acceptat.—Ana Cleto: No 'ns acaba de fe l' pés.—March Martori: Mirarem de aprofitarla.—S. Alsina y C.: Està bé y la publicarem.—F. Tiana Rull: Quedarà complacut.—Lluís G. Salvador: Quedan a mesmos los versos.—M. Col: L' espay ens ha escassejat per insertarlo.—Joan Vilaseca: Rebudas las composicions.—Meternich: Ara va bé. Procurarem publicarlo.—Aguilera: Li agrairíem que 'ns dongui l' adressa del seu domicili.—F. Martí y Giol: Si sabia sols la meytat dels abusos que s' han comés, no extranyaria lo que va passar diumenje. Holamentem; pero encare lamentem mes los termes en que ve concebuda la seva carta.

!!! ATENCIÓ !!!

Està agotantse 'l popular ÁLMANACH de

LA CAMPANA DE GRACIA
pera 1897

Un tomo de prop de 200 planas: un verdader magatzém de traballs satírichs y caricaturas políticas.

!!! 2 rals per tot arreu !!!

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Dissapte, 2 de Janer de 1897 Número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA
Balans de fi d' any — Comensament d' any nou
8 planas atestadas de text é interessants dibuixos 10 céntims